

(Ett namn.doc)

Dova klockljud

1 Ett namn

Min kommentar

EG:s utläggning av Upp 3:1 leder EG till följande.

Namnkristen är för EG den som är mån om att kallas kristen och lever för att uppfattas som en sådan. Den namnkristne gör det genom att gå "bra långt i gudaktighet", äga "en hög bekännelse" och "ren lära". Ytterst är den som har namnet om sig att vara kristen driven av ärelystnad och egenkärlek.

Motsatsen, dvs en kristen, beskrivs inte av EG, men antyds indirekt. En kristen har inte sig själv för ögonen utan Gud.

Du har namnet, att du lever, och är död.

Upp. 3: 1. 319

Upp 3:1 s 319 10ch skriv till Sardes' församlings ängel:"Så säger han som har Guds sju andar och de sju stjärnorna: Jag känner dina gärningar; du har det namnet om dig, att du lever, men du är död.

Vilken hemsk upptäckt: Han är död! Vem kunde tro så illa om honom! Nej, det kan aldrig vara möjligt! Han lever! Han har ju ett faderligt nit om vår församling och brinner av nitälskan för den rena läran och jag hörde honom i går afton tala om vikten av att leva i Gud. Hela församlingen ser upp till honom såsom till sin andlige fader. Blott några få överspända sinnen misstänka hans fulla liv i Gud. Johannes! Du får ej säga, att han är död! Du har säkerligen sett en falsk syn. — Nej, sorgligt nog! »Han har namnet att leva, men är död.» Död! Huru uppskakande! Och hela församlingen på väg att dö! Bättringsropet skallar: "Bliv vaken och stärk de övriga, som var på väg att dö; ty jag har icke funnit dina gärningar fullkomliga inför Gud.» Bättra dig!

Upp 3:2 s 319 Vakna upp och håll dig vaken, och styrk det som ännu är kvar, det som har varit nära att dö. Ty jag har icke funnit dina gärningar vara fullkomliga inför min Gud. Upp 3:2

I ETT NAMN

Jag hörde, att denne man hade ett aktat namn. Han hade namnet, att han levde. Utan tvivel var han beryktad som en särdeles god kristen. Och han framstod törhända såsom en, den där levde (**319 sen 314**) ett mycket heligt liv. Och han menade sig hava djupa erfarenheter uti det kristliga livet. Med intresse tog han del i allt, som kunde i någon mån vara ägnat att förhöja en kristens och predikants värde, gjorde stora uppoffringar och försakade mycket i den kanske ej fullt medvetna avsikten att vinna ett stort rykte, ett glänsande namn bland sina trosfränder. Och alla, som sågo, hans nit, ropade: »Han lever!» Och församlingen i sin helhet återgav ropet: »Han lever!» Men det kommer ett brev under hans adress till Sardes. Han börjar läsa — rodnar och bleknar, bleknar och rodnar. »Vad! Är jag icke en kristen?» Han läser och utropar: »Stilen är Johannes', men rösten är Guds: Bättra dig!»

Ärelystnad och egenkärlek kunna driva en fallen själ bra långt i gudaktighet; men döden, som lurar därunder, skall i sin tid bliva uppenbar. Må vi icke leva för namnets skull, utan må vi leva för hans skull, som har utgivit sig för oss. Ett stort namn skall icke hjälpa oss inför Gud. Om vi aktades som änglar och vördades som fäder i Kristus, men saknade erkännande på högre ort, så vore vi skrymtare och usla förrädare. Vi skulle bedraga de menlösas hjärtan och röva äran ifrån Gud. Det kommer en dag, då Gud skall tala med oss, och då måste sanningen fram. En hög bekännelse kan skaffa oss vänner och beundrare; men äro vi falska, skall den stund komma, då vi med sorg och skam få stiga ned, ned, ned. Ty en är domaren och lagstiftaren; han skall döma sitt

folk, och vi veta, att hans dom är rätt.

Give Gud, att varje livlös bekännare komme att vakna! Vilken uppståndelse, vilket vårflöde av bättringstårar skulle icke då båda en pingsttid för vår ofta andlösa kristendom! Frånvaron av liv är så kännbar, att otron triumferar över en (320 sen 321) död andlighet och fåfängan måste ersätta bristen på levande tro. Det andliga har i många fall blivit ett namn utan motsvarande liv, en ytlig gudsfruktan, som sällan har Gud för ögonen. Jag bävar för att säga det. En stor del av vår tids religiösa liv är brännmärkt av egenkärlek, avund och ärelystnad. Till och med predikstolen har för somliga blivit en utkik för religiös fåfänga. Skulle Herrens nitälskan icke brinna emot sådant! Vi hava lärare och lärarinnor i söndagsskolan, vilka äro det endast för namnets skull, vi få missionsgåvor, som givaren gärna vill ha utbasunade, och för vilka han söker pris av människor.

Ett namn och ingenting mer. Gud hjälpe oss! Tusenden hava icke hunnit längre. De nöja sig med det kristna namnet. Den tid är nu svunnen, då detta namn måste beseglas med blod. Det är i många fall hedrande att hetas vara en kristen, understundom till och med förenat med ekonomiska fördelar. Det är nu jämförelsevis lätt att vara kristen, och blir man icke alltför andlig, så kan man undvika all smälek av världen. Djävulen låtsar vapenvila, och församlingen sover under det blodfärgade baneret. Men tänk, om hon är död!

Bibelanknytningar

*** relevanta anknytningar

*** Upp 3:1 s 319 10 och skriv till Sardes' församlings ängel: "Så säger han som har Guds sju andar och de sju stjärnorna: Jag känner dina gärningar; du har det namnet om dig, att du lever, men du är död.

*** Upp 3:2 s 319 Vakna upp och håll dig vaken, och styrk det som ännu är kvar, det som har varit nära att dö. Ty jag har icke funnit dina gärningar vara fullkomliga inför min Gud. Upp 3:2